

KAPITOLA 5.

Anna

Tatí, no tak, prosím!“ zaúpěla jsem asi po tisíci. „Budu si to platit sama, mám dost peněz z brigády!“ To jsem také říkala asi po tisíci, i když pravda byla, že abych si mohla kolej komplet platit sama, a ještě mi zbyly peníze na benzín a jídlo, musela bych do práce chodit mnohem častěji, než jsem zamýšlela. A to i o víkendech.

„Nebudeme se o tom bavit,“ procedil otec skrz zuby a snažil se soustředit na zprávy v televizi. Nebylo nejvhodnější chtít s ním něco probírat, zrovna když koukal na zprávy, ale já s kolejí začala dávno předtím. Jen jsem nečekala, že se naše debata tak protáhne.

„Tatí, prosím. Já to potřebuju! Moc dobře víš, že potřebuju být mezi lidmi!“ Začala jsem být zoufalá. K tomu, abych chvíli neřešila Maddoxovo vyhýbavé chování a ten zmatek, který mi tím působil v hlavě, jsem se potřebovala něčím zaměstnat. Zaměřit se na něco jiného. Jenže v tomhle nudném domě nebylo na co. Pár dnů jsem se snažila si jen tak v klidu číst, jak jsem to dělávala v době před Maddoxem. Ale teď jsem se po každé přečtené stránce, ze které jsem nevnímala vůbec nic, přistihla s telefonem v ruce a s napůl rozepsanou zprávou. Naštěstí jsem v sobě vždy našla dost hrdosti, abych zprávu zase smazala. On se mi zatím neozval a já už měla dolézání plné zuby. Už jsem se ponižovala dost.

Bezděčně jsem si vzpomněla na černé krajkové prádlo, zahrabané nahoře v tašce, kterou jsem si přivezla od Maddoxe. Koupila jsem si ho asi po třetím neúspěšném pokusu o jeho svedení. Moje sebevědomí za těch několik týdnů jeho nezájmu utrpělo opravdu

velkou ránu a já se ho marně snažila znovu získat. Proto to prádlo. Proto jsem celá rudá nakráčela do ložnice, kde jsem zjistila, že Maddox už dávno spí. Nechtěla jsem ho budit, a tak jsem to zkusila znovu o pár dnů později. Tehdy se na mě podíval, jako kdybych se zbláznila, a tvrdě mi řekl, ať si tu šaškárnu jdu radši sundat.

Ponížil mě. Ublížil mi a zranil mě. A přesto jsem pořád stála po jeho boku jako hloupá husa a čekala, až se něco změní. Až se zase všechno vrátí do normálu. S tím byl ale konec.

Musela jsem na kolej. Poznat nové lidi. Získat nové zážitky. Zabavit se, abych mu už nechtěla psát.

„Tatí, poslouchej mě, prosím,“ zašeptala jsem a nasadila lítostivý pohled. „Vím, že jsme měli – že máme,“ opravila jsem se procítěně, „nějakou dohodu, ale víš... věci se změnilly,“ přiznala jsem. Otec konečně přestal očima viset na televizním moderátorovi a podíval se na mě. „Víš...“ polkla jsem a najednou nevěděla, jak pokračovat. Jak podat svému otci to, že chci na kolej utéct od svého kluka? „Víš, Ma–“ Zarazila jsem se. Otec při vyslovení jeho jména vždycky vybuchnul. „Můj kluk,“ zkusila jsem znovu opatrně a doufala, že táťův rudnoucí obličej zase rychle nabere normální barvu. „Přijde mi, že si od něj potřebuju udržet nějaký odstup, víš? Nechci se s ním hned usazovat,“ řekla jsem a netušila, jestli jsem volila správná slova. Celé to mohlo dopadnout katastrofálně, ale nějak jsem neměla na výběr.

Otec se na mě lehce zamračil. „Takže... takže už bys u *něj* nebydlela?“ zabručel.

Nejistě jsem pokrčila rameny. „No, asi ne...“ odušila jsem, ale upřímně jsem si to tak dalece nepromýšlela. Koneckonců když budu na koleji, rodiče nebudou mít jak kontrolovat, jestli jsem skutečně tam, aniž by přijeli a podívali se. Nemyslela jsem si ale, že by to opravdu udělali.

„A co pravidla, že tady musíš být tři dny v týdnu a jeden víkend v měsíci?“ ptal se zamračeně dál a já se začala s nadějí chytat faktu, že o tom se mnou skutečně diskutuje.

„Ten víkend by samozřejmě pořád platil!“ vyhrkla jsem rychle. „A klidně i ty dny v týdnu... Jen bych to možná stáhla třeba na